

Sygn. akt VIII GC 211/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział VIII Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Kądziołka

Protokolant: Patrycja Predko

po rozpoznaniu w dniu 18 lutego 2014 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa S. Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w W.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

o zapłatę

oddala powództwo.

VIII GC 211/13

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym w dniu 26 marca 2013 roku w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód - S. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w W. domagał się zasądzenia od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwoty 153.065,65 zł z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia wniesienia pozwu do oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Powód wskazał, że pozwany zaciągnął wobec Banku (...) SA w K. zobowiązanie na kwotę 134.254,80 zł z umowy zawartej w dniu 8 lutego 2008 roku. Powód umową przelewu wierzytelności z dnia 13 czerwca 2012 roku nabył powyższą wierzytelność.

Postanowieniem z dnia 16 kwietnia 2013 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Szczecinie.

W piśmie procesowym z dnia 27 sierpnia 2013 roku powód wskazał, że na żądanie pozwu składają się :

- 1) należność w kwocie 105.917,93 zł, którą powód nabył od wierzyciela pierwotnego w drodze umowy przelewu wierzytelności - kwota ta stanowi różnicę pomiędzy kwotą zadłużenia z tytułu salda debetowego w kwocie 134.314,75 zł, określoną w bankowym tytule egzekucyjnym, a wysokością wpłat dokonanych przez pozwaną w okresie od wydania bankowego tytułu wykonawczego przez bank do dokonania przelewu wierzytelności;
- 2) odsetki w wysokości 12.823,02 zł naliczone od kwoty 134.314,75 zł (wskazanej w bankowym tytule egzekucyjnym jako zadłużenie z tytułu salda debetowego) w okresie od dnia 1.11.2008 r. do dnia 11.08.2009 r. na podstawie § 1 pkt. 8 aneksu nr (...)/// (...), kwota 12.823,02 zł to kwota odsetek, którą powód nabył od wierzyciela pierwotnego w drodze

umowy cesji wierzytelności i uwzględnia ona wpłaty dokonane przez pozwaną od dnia wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego do dnia przelewu wierzytelności;

3) odsetki w wysokości 26.611,59 zł naliczone od kwoty 151.227,67 zł (wskazanej w pkt. IV bankowego tytułu egzekucyjnego jako wymagalne roszczenie, na które składa się zadłużenie z tytułu salda debetowego oraz odsetki określone w pkt. II ppkt.2 bankowego tytułu egzekucyjnego) w okresie od dnia 12.08.2008 r. (tj. dzień wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego) do dnia 11.06.2012 r. na podstawie § 1 pkt. 8 aneksu nr (...)/// (...), kwota 26.611.59 zł to kwota odsetek, którą powód nabył od wierzyciela pierwotnego w drodze umowy cesji wierzytelności i uwzględnia ona wpłaty dokonane przez pozwaną od dnia wystawienia bankowego tytułu wykonawczego do dnia przelewu wierzytelności;

4) odsetki w kwocie 7.713,11 zł naliczone od kwoty 105.917,93 zł (tj. kwoty zadłużenia przeterminowanego nabytej przez powoda od wierzyciela pierwotnego) w okresie od dnia 14.06.2013 do dnia 26.03.2013 r. przy uwzględnieniu częściowej spłaty należności przez pozwaną.

W odpowiedzi na pozew (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Pozwana podniosła zarzut przedawnienia wskazując, że roszczenie z umowy (...) (...) uległo przedawnieniu z upływem trzech lat liczonych od dnia wypowiedzenia umowy, tj. z dniem 12 marca 2012 roku.

Ponadto spółka (...) wskazała, iż nigdy nie wyraziła zgody na przelew wierzytelności jak również nie złożyła oświadczenia o poddaniu się egzekucji na rzecz powoda.

Zwróciła również uwagę, że oświadczenie o poddaniu się egzekucji z dnia 8 lutego 2008 roku dotyczyło poddania się egzekucji na rzecz Banku (...) S.A. jedynie do kwoty 10.000 zł.

W dalszej kolejności podniosła, że nie została poinformowana o dokonaniu przelewu wierzytelności na rzecz powoda, gdyż nie otrzymała żadnej korespondencji ani od Banku (...) S.A., ani od powoda.

Kolejny zarzut dotyczył wysokości długu - pozwana wskazała, że z pism banku załączonych od pozwu oraz z umowy przelewu wynika, że bank nie zmniejszył długu pozwanej, ponieważ na miesiąc przed podpisaniem umowy sprzedaży księgował wpłaty na rachunek powoda.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 lutego 2008 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. – reprezentowana przez prezesa zarządu B. C. i prokurenta Z. C. – zawarła z Bankiem (...) S.A. z siedzibą w K., reprezentowanym przez pełnomocników L. Ś. i I. K., (...).

Na mocy postanowień umowy (...) (...), Bank (...) S.A. zobowiązany był zaoferować (...) Spółce z o.o. w S. (...)m (...), w skład którego wchodziły następujące produkty i usługi: rachunek bieżący w walucie PLN, bankowość telefoniczną dla Firm, usługę (...), usługę (...), karty debetowe (...), kartę obciążeniową (...), (...) G., V. Business G., limit debetowy.

W umowie – w § 14 – wymieniono 8 dokumentów stanowiących załączniki do umowy.

Załącznik do (...) stanowiło między innymi oświadczenie o poddaniu się egzekucji, w którym spółka (...) oświadczyła, że w związku z otwarciem rachunku bieżącego na podstawie umowy, zgodnie z art. 97 ust 1 i 2 Ustawy prawo bankowe poddaje się egzekucji i wyraża zgodę na wystawienie przez bank bankowego tytułu egzekucyjnego do kwoty 10.000 zł.

Załącznik do umowy (...) stanowiły również „Postanowienia szczegółowe dotyczące Karty debetowej (...)”, w których wskazano, że bank wydał posiadaczowi i użytkownikom - B. C. i Z. C. - dwie karty debetowe.

dowód: umowa z 8.02.2009 z załącznikiem: W. z taryfy opłat i prowizji - karta 18–21

oświadczenie o poddaniu się egzekucji – karta 26

„Postanowienia szczegółowe dotyczące Karty debetowej (...)”- karta 25

W dniu 8 lutego 2008 roku strony podpisały też Aneks nr (...)/// (...) do Umowy (...) (...) Zapisy szczegółowe dotyczące limitu debetowego, na mocy którego, Bank (...) S.A. zobowiązany był przyznać posiadaczowi pakietu (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. - limit debetowy w rachunku bieżącym do kwoty 134.000,00 zł, w celu finansowania krótkoterminowych, bieżących potrzeb finansowych posiadacza (...) (...). Posiadacz (...) (...) upoważnił Bank (...) S.A. do obciążania rachunków, kwotami na pokrycie wymagalnych zobowiązań wobec Banku z tytułu limitu wraz z należnymi odsetkami i kosztami, w przypadku opóźnienia względnie zwłoki ze spłatą tych zobowiązań.

Załączniki do aneksu, wymienione w § 6 aneksu, obejmowały: oświadczenie o poddaniu się egzekucji, wyciąg z taryfy opłat i prowizji, regulamin limitu debetowego.

W dniu 8 lutego 2008 roku spółka (...) podpisała oświadczenie o poddaniu się egzekucji roszczeń z Aneksu nr (...)/// (...) do kwoty 268.000,00 zł.

dowód: Aneks nr (...)/// (...) - karta 22-24

oświadczenie o poddaniu się egzekucji – karta 121

Pismem z dnia 12 marca 2009 roku Bank (...) S.A. wypowiedział spółce (...) wraz z aneksem nr (...)/// (...) z uwagi na brak spłaty i powstałe zadłużenie na rachunku, wzywając jednocześnie do zapłacenia należności Banku w kwocie 139.131,30 zł, w terminie 30 dni od daty doręczenia na rachunek Banku (...) S.A.

dowód: wypowiedzenie umowy- karta 27

W dniu 12 sierpnia 2009 roku Bank (...) S.A. w K. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny.

W punkcie I tytułu stwierdzono, że Bankowi (...) S.A. przysługuje wobec (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością roszczenie o zapłatę kwoty 151.227,67 zł z tytułu zadłużenia na rachunku prowadzonym w ramach Umowy (...) (...) wraz z aneksem nr (...)/// (...).

W punkcie II bankowy tytuł egzekucyjny wskazuje, że na zobowiązanie dłużnika składa się:

1. zadłużenie z tytułu salda debetowego – 134.314,75 zł,
2. odsetki od zadłużenia przeterminowanego w kwocie 16.912,75 zł za okres od dnia 1 listopada 2008 roku do 11 sierpnia 2009 roku w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego.

W punkcie III stwierdzono, że całe zobowiązanie dłużnika z punktu I jest wymagalne.

W punkcie IV wskazano, że dalsze odsetki będą obciążać dłużnika od kwoty 151.227,67 zł od dnia 12 sierpnia 2009 roku w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego.

dowód: bankowy tytuł egzekucyjny wraz z klauzulą wykonalności - k. 28 - 29

Postanowieniem z dnia 27 października 2009 roku powyższy tytuł egzekucyjny został zaopatrzony przez Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w sprawie IX Co 7184/09 w klauzulę wykonalności co do punktu II 1 bankowego tytułu egzekucyjnego z odsetkami od kwoty wskazanej w punkcie II 1 od dnia 12 sierpnia 2009 roku do dnia zapłaty, z ograniczeniem możliwości prowadzenia postępowania egzekucyjnego na podstawie tego tytułu do kwoty 268.000,00 zł.

W uzasadnieniu postanowienia wskazano, że dłużnik poddał się egzekucji do ściśle określonej kwoty – do wskazanej w sentencji kwoty 268.000,00 zł – do której ograniczono możliwość prowadzenia postępowania egzekucyjnego.

W zakresie odsetek opisanych w punkcie II 2 oraz opisanych w punkcie IV wniosek o nadanie klauzuli został oddalony z uwagi na to, że sposób określenia żądania w tytule uniemożliwia stronie przeciwnej weryfikację obliczeń.

dowód: postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności - karta 30 – 31

W dniu 30 listopada 2009 roku Bank (...) S.A. na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności skierował do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Szczecinie wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego celem wyegzekwowania od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością kwoty 134.314,75 zł z odsetkami wysokości czterokrotnej stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego od dnia 12 sierpnia 2009 roku, z ograniczeniem do kwoty 268.000,00 zł.

Pismem z dnia 14 grudnia 2009 roku spółka (...) zwróciła się do komornika o rozłożenie egzekwowanej kwoty na raty.

Pismem z dnia 4 sierpnia 2010 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Szczecin-Centrum w Szczecinie zawiadomił Gminę M. S. o zajęciu wierzytelności w związku z egzekucją prowadzoną w sprawie K.M. (...) na podstawie tytułu IX Co 7148/09.

dowód: wniosek o wszczęcie egzekucji, karta 32 – 33

pismo spółki (...), karta 120

pismo komornika, karta 34

W dniu 13 czerwca 2012 roku Bank (...) S.A. zawarł z S. Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym Niestandaryzowanym Funduszem Sekurytyzacyjnym w W. „Umowę sprzedaży wierzytelności”.

W § 1 umowy bank oświadczył, że przysługują mu wierzytelności pieniężne określone w załączniku nr 1 do umowy, który sporządzony zostaje na podstawie danych systemu bankowego określonych na dzień 11 czerwca 2012 roku, z tym, że zadłużenia na rachunkach nie uwzględniają wpłat dokonanych przez dłużników do banku po dniu 23 maja 2012 roku – które przekazane zostaną kupującemu po skutecznym przeniesieniu wierzytelności na kupującego i zostaną przez kupującego zarachowane na poczet spłaty zadłużenia.

W § 2 wskazano, że łączna wartość sprzedawanych wierzytelności określonych w załączniku nr 1 do umowy wynosi 31.210.590,03 zł.

W § 3 strony postanowiły, że tytułem ceny sprzedaży wierzytelności określonych w załączniku nr 1 do umowy kupujący zapłaci bankowi jednorazowo kwotę 2.900.000 zł najpóźniej do 15 czerwca 2012 roku.

Załącznik nr 6 do umowy z dnia 13 czerwca 2012 roku obejmuje „etykę biznesu”.

dowód: umowa sprzedaży wierzytelności – karta 35-40

załącznik do umowy – karta 41

W dniu 9 lipca 2012 roku Bank (...) S.A. sporządził pismo adresowane do spółki (...) zatytułowane „zawiadomienie dłużnika o sprzedaży wierzytelności” w którym powiadomił o tym, że na podstawie umowy sprzedaży z dnia 13 czerwca 2012 roku dokonał przelewu wierzytelności banku z tytułu Umowy (...) (...) z późn. zm., której wartość na dzień 11 czerwca 2012 roku wynosiła 145.668,98 zł, na rzecz S. (...)o w W..

dowód: zawiadomienie dłużnika o sprzedaży wierzytelności – karta 71

Pismem z dnia 17 lipca 2012 roku S. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w W. w związku z umową cesji z dnia 13 czerwca 2012 roku wezwał spółkę (...) do zapłaty kwoty 146.913,88 zł.

Pismo zostało wysłane do spółki (...) pocztą na adres (...), S..

W odpowiedzi – w piśmie z dnia 25 lipca 2012 roku – spółka (...) poinformowała fundusz, że nie ma majątku i nie posiada środków ani możliwości na spłatę długu.

dowód: pismo z dnia 17 lipca 2012 roku – karta 72-73

pismo z dnia 25 lipca 2012 roku – karta 125

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powoda wynika z (...) oraz „Aneksu nr (...)/// (...) do Umowy (...) - Zapisy szczegółowe dotyczące limitu debetowego”, łączących pozwaną spółkę (...) i Bank (...) S.A. z siedzibą w K.. Powód żąda od pozwanej zapłaty roszczeń wynikających z tych umów, tj. żąda spełnienia zobowiązania zgodnie z jego treścią – art. 354 § 1 k.c.

Legitymację do dochodzenia roszczeń z opisanej wyżej umowy oraz aneksu powód wywodzi z umowy przelewu wierzytelności.

Roszczenie powoda należy uznać za nieuzasadnione.

W pierwszej kolejności wskazać trzeba, że powód nie wykazał swojej legitymacji, co na gruncie niniejszej sprawy wiąże się z dwoma zagadnieniami.

Na wstępie należy zaznaczyć, że żądaniem pozwu są objęte należności określone w bankowym tytule egzekucyjnym, w tym kwota główna i odsetki, pomniejszone z uwagi na częściowe spłaty ze strony pozwanej spółki. Z bankowego tytułu egzekucyjnego nie wynika, w jakiej części należność główna z tytułu salda debetowego (134.314,75 zł) powstała z umowy (...) (...) (w ramach której wydano pozwanej karty debetowe – por. załącznik do umowy „Postanowienia szczegółowe dotyczące Karty debetowej (...)” - karta 25), z której pozwana poddała się egzekucji do kwoty 10.000 zł, a w jakiej powstała z Aneksu nr (...)/// (...) do Umowy (...) - Zapisy szczegółowe dotyczące limitu debetowego, z którego pozwana poddała się egzekucji do kwoty 268.000 zł.

Z punktu I tytułu egzekucyjnego wynika, że wskazana w nim kwota obejmuje sumę zadłużenie z umowy (...) (...) i z Aneksu nr (...)/// (...), nie podano jednak jaka część należności objętych bankowym tytułem powstała z tytułu umowy (...), a jaka z Aneksu nr (...)/// (...). Z aneksu wynika, że limit debetowy w rachunku bieżącym przyznano tylko do kwoty 134.000,00 zł, nie oznacza to jednak, że taka właśnie część kwoty głównej bankowego tytułu egzekucyjnego jest roszczeniem z aneksu (co oznaczałoby, że pozostała część kwoty głównej bankowego tytułu egzekucyjnego – 34.314,75 zł – jest roszczeniem z umowy (...) (...) związanym z używaniem kart debetowych).

Zarówno umowa, jak i aneks, podpisane w tej samej dacie, były przez strony traktowane jako dwa osobne akty, osobno regulujące wynikające z nich stosunki zobowiązaniowe – o czym świadczy fakt, że pozwana złożyła w tej samej dacie zarówno oświadczenie o poddaniu się egzekucji wobec roszczeń z umowy (...) do kwoty 10.000 zł, jak i oświadczenie o poddaniu się egzekucji wobec roszczeń z Aneksu nr (...)/// (...) do kwoty 268.000 zł (umowa wymienia 8 załączników – w tym oświadczenie o poddaniu się egzekucji, aneks wymienia natomiast 3 załączniki – w tym kolejne oświadczenie o poddaniu się egzekucji).

Skoro złożone zostały dwa oświadczenia o poddaniu się egzekucji, ponadto z punktu I tytułu egzekucyjnego wynika, że wskazana w nim kwota obejmuje zadłużenie zarówno z umowy (...) (...), jak i z Aneksu nr (...)/// (...) (aneks zakłada zaś limit debetowy w rachunku bieżącym tylko do kwoty 134.000,00 zł), to nie jest jasne, w jakiej części bankowy tytuł egzekucyjny obejmuje zadłużenie z Umowy (...) (...) powstałe w wyniku używania kart debetowych, a w jakiej z Aneksu nr (...)/// (...).

Dodać należy, że Sąd Rejonowy nadający klauzulę wykonalności nie dysponował oświadczeniem o poddaniu się egzekucji wobec roszczeń z Umowy (...) do kwoty 10.000 zł, a jedynie oświadczeniem o poddaniu się egzekucji roszczeń z aneksu, nie mógł więc rozważyć wzajemnego stosunku tych dwóch dokumentów, stąd nadając klauzulę zakładał jedynie istnienie oświadczenia o poddaniu się egzekucji roszczeń z aneksu.

W dacie zawierania umowy i aneksu (8 lutego 2008 roku) obowiązywał art. 92c ust 1 Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, zgodnie z którym: „Przelew wierzytelności banku na towarzystwo funduszy inwestycyjnych tworzące fundusz sekurytyzacyjny albo na fundusz sekurytyzacyjny wymaga uzyskania przez bank zgody dłużnika banku, będącego stroną czynności dokonanej z bankiem, jak również zgody dłużnika z tytułu zabezpieczenia wierzytelności banku wynikającej z dokonanej czynności oraz złożenia przez dłużnika oświadczenia o poddaniu się egzekucji na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego, który nabędzie wierzytelność. Zgoda i oświadczenie powinny być wyrażone w formie pisemnej pod rygorem nieważności.”.

Przelew wierzytelności banku objętych bankowym tytułem egzekucyjnym na fundusz sekurytyzacyjny – a więc zarówno wierzytelności z Umowy (...) jak i z Aneksu nr (...)/// (...) – wymagał więc pod rygorem nieważności pisemnej zgody pozwanej jako dłużnika banku, odnoszącej się do wierzytelności wynikających z każdego z tych aktów (umowy i aneksu). Pozwana podnosiła w odpowiedzi na pozew, że takiej zgody nie udzieliła, czemu zresztą powód w piśmie procesowym z dnia 7 stycznia 2014 roku nie zaprzeczył, podnosząc jedynie, że w dacie przelewu wierzytelności przepis ten nie obowiązywał.

Wyrażona w art. 3 k.c. zasada nieretroakcji (*lex retro non agit*) oznacza, że nowego prawa nie stosuje się do oceny zdarzeń prawnych i ich skutków, jeżeli miały one miejsce i skończyły się przed wejściem w życie nowego prawa. W orzecznictwie wskazuje się (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2008 r. IV CSK 196/08), że jeżeli sytuacja prawna powstała pod rządem dawnego prawa, którą ocenić trzeba po wejściu w życie nowego prawa, składa się nie z jednego zdarzenia, lecz z kilku zdarzeń, spośród których jedno nastąpiło w okresie obowiązywania dawnego prawa, a inne po wejściu w życie nowego prawa, lub jeśli zdarzenie prawne ma charakter ciągły, obejmujący okres działania starego i nowego prawa, to zasada *lex retro non agit* nie daje wskazówki, jakie prawo należy stosować do oceny zdarzeń lub ich skutków powstałych w czasie obowiązywania już nowego prawa. Istnieje zatem konieczność odwołania się do ogólnych zasad międzyczasowego prawa prywatnego, stanowiących bliższe sformułowanie oraz rozwinięcie podstawowej zasady wyrażonej w art. 3 k.c.

W odniesieniu do stosunków prawnych, których treść jest wynikiem pewnych zdarzeń powołujących je do życia, powodujących ich zmianę lub zakończenie, do których należą do nich między innymi przepisy prawa zobowiązaniowego, przyjmuje się, że przepisy te poddane są zasadzie dalszego działania dawnej ustawy. Jeśli zatem zdarzenie prawne miało miejsce w czasie obowiązywania dawnej ustawy, do jego skutków realizujących się po wejściu w życie nowej ustawy, zastosowanie powinna mieć w dalszym ciągu ustawa dawna (por. powołane wyżej uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2008 r. IV CSK 196/08).

W realiach niniejszej sprawy oznacza to, że skoro Umowa Kompleksowa (...) oraz Aneks nr (...)/// (...) zawarte zostały w czasie obowiązywania dawnej ustawy, to do ich skutków realizujących się po wejściu w życie nowej ustawy, zastosowanie powinna mieć w dalszym ciągu ustawa dawna. Mimo tego, że umowa przelewu zawarta została w czasie obowiązywania nowej ustawy, to jej przedmiotem są wierzytelności z Umowy (...) oraz z Aneksu nr (...)/// (...), tym samym wymagana jest zgoda dłużnika na przelew wierzytelności z obu tych aktów na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego.

Brak tej zgody oznacza nieważność umowy przelewu – a w konsekwencji brak legitymacji po stronie powoda w niniejszym procesie.

Drugą – niezależną od opisanej wyżej – podstawą do przyjęcia nieistnienia legitymacji po stronie powoda jest brak dowodu potwierdzającego, że przedmiotem umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 13 czerwca 2012 roku były wierzytelności objęte żądaniem pozwu złożonego w niniejszej sprawie. Do pozwu załączono umowę z dnia 13 czerwca

2012 roku oraz załącznik nr 6 do tej umowy (karta 35-41), nie załączono jednak załącznika nr 1, który – jak wynika z § 1 umowy – określał wierzytelności będące przedmiotem przelewu. Pozew zgodnie z art. 126 § 1 pkt 5 k.p.c. zawiera wymienienie załączników, nie ma jednak wśród nich załącznika nr 1 do umowy (karta 16-17).

Do pozwu załączono również odbitkę kserograficzną obejmującą fragmenty dokumentu, którego nie sposób ze złożonych odbitek kserograficznych zidentyfikować – nie wiadomo z jakiego dokumentu sporządzano te odbitki (karta 42-67). Tak wykonane odbitki kserograficzne nie stanowią odpisu dokumentu i nie mają mocy dowodowej.

Od dnia 1 stycznia 2010 roku obowiązuje ustawa z dnia 23 października 2009 roku o zmianie ustaw w zakresie uwierzytelniania dokumentów (Dz. U. Nr 216, poz. 1676). Od wejścia w życie wskazanej ustawy art. 129 § 2 k.p.c. stanowi, że zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza lub występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego między innymi adwokatem lub radcą prawnym.

Ponadto zgodnie z art. 129 § 3 k.p.c. poświadczenie zgodności z oryginałem odpisu dokumentu przez występującego w sprawie pełnomocnika strony w osobie adwokata bądź radcy prawnego nadaje temu poświadczeniu charakter dokumentu urzędowego. Z przepisów tych wynika, że poświadczony przez pełnomocnika odpis dokumentu ma charakter dokumentu urzędowego w tym znaczeniu, że potwierdza się w nim z mocą dokumentu urzędowego istnienie dokumentu "źródłowego" o treści takiej samej jak odpis (por. uchwała S.N. z 21.12.2010, III CZP 94/10).

Wskazana wyżej ustawa dodała do art. 6 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych ustęp 3, zgodnie z którym: „Radca prawny ma prawo sporządzania poświadczeń odpisów dokumentów za zgodność z okazanym oryginałem w zakresie określonym odrębnymi przepisami. Poświadczenie powinno zawierać podpis radcy prawnego, datę i oznaczenie miejsca jego sporządzenia, na żądanie - również godzinę dokonania czynności. Jeżeli dokument zawiera cechy szczególne (dopiski, poprawki lub uszkodzenia) radca prawny stwierdza to w poświadczeniu”.

Powołane przepisy określają sposób dokonania poświadczenia odpisu dokumentów za zgodność z okazanym oryginałem, regulacja ta nie wskazuje jednak jak ma wyglądać sporządzanie „odpisu”. Mając na uwadze cel art. 129 § 2 i 3 k.p.c., a także treść art. 6 ust 3 ustawy o radcach prawnych ustęp 3, przyjąć trzeba, że „odpis” stanowi dokładne odwzorowanie oryginału sporządzone w dowolny sposób (np. kserokopia, fotokopia, zeskanowany i wydrukowany obraz) oraz zaopatrzone w poświadczenie, o którym mowa w art. 6 ust 3 ustawy o radcach prawnych.

Oznacza to z jednej strony, że kserokopia - jako odwzorowanie oryginału - nie może być uznana za odpis bez poświadczenia jego zgodności z oryginałem (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2009 r. II CSK 71/09), z drugiej strony, że samo poświadczenie, dokonane na odbitce fragmentu dokumentu, nie będącej odwzorowaniem oryginału, nie stanowi odpisu.

Ta druga sytuacja wystąpiła w niniejszej sprawie. Tak sporządzona fragmentaryczna odbitka kserograficzna – jak załączona do pozwu – nie ma mocy dowodowej.

Dodać trzeba, że brak mocy dowodowej „fragmentu dokumentu” jest podkreślany w orzecznictwie – w postanowieniu z 14 lutego 2013 roku Sąd Apelacyjny w Krakowie (ACz 62/13) wskazał, że fragment załącznika do umowy cesji zawierający szczegółowe informacje na temat przelewanych łącznie w większej liczbie wierzytelności w stosunku do klientów banku (cedenta), jako niezawierający oświadczeń co do przeniesienia wierzytelności nie jest wystarczającym dowodem przejścia uprawnień na wnioskodawcę.

W tym stanie rzeczy przyjąć należało, że powód nie uwodnił tego, że przedmiotem umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 13 czerwca 2012 roku były wierzytelności objęte żądaniem pozwu złożonego w niniejszej sprawie.

Tym samym z dwóch opisanych wyżej powodów przyjąć należało brak legitymacji po stronie powoda.

Częściowo uzasadniony okazał się zarzut przedawnienia.

Pozew złożono w dniu 26 marca 2013 roku.

W piśmie procesowym z dnia 7 stycznia 2014 roku powód wskazał, że roszczenie stało się wymagalne w dniu 11 kwietnia 2009 roku, dodał jednak, że bieg trzyletniego terminu przedawnienia przerwało złożenie wniosku o nadanie klauzuli, termin zaczął biec na nowo po wydaniu w dniu 27 października 2009 roku postanowienia o nadaniu klauzuli, po czym został ponownie przerwany w dniu 30 listopada 2009 roku wraz ze złożeniem wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego do komornika.

Dokonana w dniu 30 listopada 2009 roku przerwa dotyczyła jednak tylko tych roszczeń, co do których Sąd Rejonowy nadał klauzulę wykonalności i które były objęte wnioskiem o wszczęcie postępowania egzekucyjnego – a więc roszczenia z punktu II 1 bankowego tytułu egzekucyjnego (z którego powód żąda w niniejszym procesowi kwoty 105.917,93 zł) oraz odsetek od dnia 12 sierpnia 2009 roku. Przerwa nie dotyczyła natomiast roszczenia o zapłatę odsetek, których powód domaga się w wysokości 12.823,02 zł i w wysokości 26.611,59 zł. W orzecznictwie przyjmuje się, że odsetki są wymagalne osobno za każdy dzień opóźnienia - układają się w szereg kolejno po sobie w równych odstępach czasu wymagalnych świadczeń, z których każde jest przedmiotem odrębnego roszczenia. Tym samym roszczenie o zapłatę odsetek w kwocie 12.823,02 zł (naliczonych za okres 01.11.2008 - 11.08.2009) przedawniło się w całości, zaś roszczenie o zapłatę odsetek w kwocie 26.611,59 zł (naliczonych za okres 12.08.2008 - 11.06.2012) przedawniło się w części (co do odsetek żądanych za okres poprzedzających dzień 26 marca 2010 roku), trzyletni termin przedawnienia tych roszczeń nie został bowiem przerwany przez złożenie wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego.

Nie można zgodzić się z poglądem powoda, wyrażonym w piśmie procesowym z dnia

7 stycznia 2014 roku, że w piśmie z dnia 25 lipca 2012 roku spółka (...) uznała dług. Pismo to zawiera jedynie informację o tym, że spółka nie ma majątku i nie posiada środków ani możliwości na spłatę długu, co nie jest równoznaczne z oświadczeniem o zasadności roszczeń powoda. Uznania długu nie stanowi też pismo spółki (...) do komornika z dnia 14 grudnia 2009 roku, w którym spółka (...) zwróciła się do komornika o rozłożenie egzekwowanej kwoty na raty. Wniosek o rozłożenie na raty złożony w toku postępowania egzekucyjnego nie jest uznaniem długu – świadczenie spełnione do rąk komornika jest świadczeniem spełnianym „w celu uniknięcia przymusu” i może być przedmiotem żądania zwrotu, co wprost dopuszcza art. 411 pkt 1 k.c.

Odnosząc się do zarzutów podniesionych w odpowiedzi na pozew wskazać również trzeba, że uzasadniony okazał się zarzut odwołujący się do wysokości długu pozwanej wobec banku - pozwana wskazała w odpowiedzi na pozew, że z pism banku załączonych od pozwu oraz z umowy przelewu wynika, że bank nie zmniejszył długu pozwanej, ponieważ na miesiąc przed podpisaniem umowy sprzedaży księgował wpłaty na rachunek powoda. Faktycznie w umowie przelewu znajduje się zapis, zgodnie z którym przedmiotem przelewu miały być wierzytelności pieniężne określone na podstawie danych systemu bankowego określonych na dzień 11 czerwca 2012 roku – ale zadłużenia na rachunkach nie uwzględniają wpłat dokonanych przez dłużników do banku po dniu 23 maja 2012 roku, które miały być następnie przekazane zostaną kupującemu po skutecznym przeniesieniu wierzytelności na kupującego i przez niego zarachowane na poczet spłaty zadłużenia.

Zgodzić należy się z tym, że tak dokonane określenie nie pozwala na weryfikację wyliczonej przez powoda i dochodzonej w niniejszym procesie wysokości długu pozwanej wobec banku.

Dochodzone pozwem roszczenie należy więc uznać za nieudowodnione co do wysokości.

Mając na uwadze powyższe rozważania powództwo należało oddalić w całości.

Stan faktyczny sprawy został ustalony w oparciu o dowody z tych dokumentów, które zostały złożone w postaci odpisów odpowiadających opisanym wyżej wymogom. Z przyczyn opisanych powyżej fragmentaryczna kserokopia, załączona do pozwu, nie została potraktowana jako odpis dokumentu.

Zeznania świadka Z. C. zostały ocenione jako wiarygodne, jednak nie zostały wykorzystane przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy – świadek nie przedstawił żadnych istotnych dla rozstrzygnięcia faktów.